

Quan l'Univers s'atura... pot sorgir l'amor.

EL SOL
TAMBÉ
ÉS UNA
ESTRELLA

nicola yoon

EL SOL
TAMBÉ
ÉS UNA
ESTRELLA

NICOLA YOON

fanbooks

Fanbooks

Títol original: *The sun is also a star*

© del text: Nicola Yoon, 2017

© de la traducció: Anna Puente Lluçà, 2017

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., 2017

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Tots els drets reservats. Publicat als EUA per Delacorte Press,
un segell de Random House Children's Books,
divisió de Penguin Random House LLC, Nova York.

Primera edició: setembre del 2017

ISBN: 978-84-16716-52-4

Dipòsit legal: B. 14.988-2017

Impress a Catalunya

Aquesta obra és ficció. Tots els noms, personatges, llocs i situacions són producte de la imaginació de l'autora. Qualsevol semblança amb persones reals, vives o mortes, esdeveniments i altres és una coincidència.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

*Per als meus pares, que em van parlar dels somnis
i em van ensenyar a atrapar-los*

*Saber quatre coses sobre la posta de sol
no n'esguerra el romanticisme.
—Un punt blau pàl·lid, de Carl Sagan*

*M'atreveixo a
pertorbar l'univers?
En un minut hi ha temps
per a decisions que un minut capgirarà.*

—«La Cançó d'Amor de
J. Alfred Prufrock», de T. S. Eliot

Daniel

«ADOLESCENT NOVAIORQUÈS ACCEPTA EL SEU DESTÍ i accedeix a estudiar Medicina, tal com dicta l'estereotip».

És culpa d'en Charlie que el meu estiu, i ara també la tardor, s'hagin pogut resumir en un titular absurd rere l'altre. En Charles Jae Won Bae, àlies Charlie, el meu germà gran, primogènit d'un primogènit, va sorprendre els meus pares (i també tots els seus amics i la comunitat coreana xarfadera del barri de Flushing de Nova York) en ser expulsat de la Universitat de Harvard («Millor Universitat», va dir la mare quan li va arribar la carta d'admissió). Ara l'han fotut fora de la «Millor Universitat» i la mare no ha parat d'arrufar les celles tot l'estiu, com si no se'n sabés avenir, com si no acabés d'entendre res.

«Com és que males notes? Han expulsat a tu? Per què han expulsat a tu? Per què no fer-te quedar i estudiar més?».

«No expulsar», aclaria el meu pare. «Conviden a marxar. Diferent d'expulsar».

«És temporal», remuga en Charlie. «Només seran dos semestres».

Sota aquest bombardeig incessant, causat pel desconcert, la vergonya i la decepció dels meus pares, fins i tot jo gairebé sento llàstima per en Charlie. Gairebé.

Natasha

LA MARE EM DIU QUE HO HE DE DEIXAR CÓRRER d'una vegada, i que el que estic fent és inútil. Està trista, de manera que l'accent se li marca més que de costum i qualsevol afirmació sona com una pregunta.

—Ho has de deixar córrer d'una vegada, Tasha? El que estàs fent és inútil?

Allarga la primer síl·laba d'«inútil» una mica més del necessari. El pare no diu res. Està mut, ja sigui de ràbia o d'impotència. No ho sé distingir mai. Té el front tan arrugat i tan ample que costa imaginar-se'l amb una altra expressió. Si això hagués passat tot just fa uns mesos, m'hauria entristit veure'l així, però ara me la bufa bastant. És ell qui ens va ficar en aquest merder.

En Peter, el meu germà de nou anys, és l'únic que s'alegra d'aquest gir dels esdeveniments. Ara mateix està fent les maletes mentre sona «No Woman, No Cry», de Bob Marley.

—La clàssica cançó de fer les maletes —ha dit.

Malgrat que va néixer aquí, als Estats Units, en Peter diu que vol viure a Jamaica. Sempre ha estat força tímid i li costa molt fer amics. Crec que s'imagina Jamaica com un paradís on, per algun motiu, se sentirà millor.

Tots quatre som a la sala d'estar del nostre pis d'un sol dormitori. La sala ens serveix de segon dormitori, i en Peter i jo el compartim: tenim dos sofàs llit petits que despleguem cada nit, separats per una cortina de color blau llampant per mantenir la privacitat. Ara mateix la cortina està correguda cap a una costat, de manera que en podem veure totes dues meitats.

No costa gaire endevinar qui té ganes de marxar i qui té ganes de quedar-se. La meva banda del dormitori està intacta. Els llibres ocupen el prestatget d'IKEA. La meva foto preferida de mi i la meva millor amiga, la Bev, encara és damunt de l'escriptori: portem unes ulleres de protecció i mirem a la càmera fent morrets sexis, al laboratori de física. Les ulleres de protecció van ser idea meva. Els morrets sexis van ser idea seva. No he tret ni una sola peça de roba de l'armari. Ni tan sols he desenganxat de la paret el meu mapa de constel·lacions de la NASA. És enorme (de fet, està compost per vuit pòsters que vaig anar encaixant) i mostra totes les estrelles, constel·lacions i seccions principals de la Via Làctia visibles a l'hemisferi nord. Fins i tot inclou les instruccions per trobar l'estrella polar i orientar-te observant la posició dels estels en cas que et perdis. Els tubs per guardar pòsters que vaig comprar estan repenjats a la paret, encara sense desprecintar.

A la banda del dormitori d'en Peter, pràcticament totes les superfícies són buides i la majoria de les seves pertinences ja estan empaquetades dins de caixes i maletes.

La mare té raó, per descomptat: el que estic fent és inútil. Tot i així, agafo els meus auriculars, el llibre de física d'escola i uns quants còmics. Si tinc alguna estona morta, potser podré acabar els deures i fins i tot llegir una mica.

En Peter em mira i branda el cap.

—Per què t'ho emportes, això? —em pregunta, referint-se al llibre de text—. Ens mudem, Tasha. No has d'entregar deures.

En Peter acaba de descobrir el poder del sarcasme, i el fa servir cada vegada que se li presenta l'ocasió.

Jo no em molesto a respondre-li. Simplement, em poso els auriculars i em dirigeixo cap a la porta.

—Torno d'aquí a una estona —dic a la mare.

Ella fa petar la llengua i em dóna l'esquena. Em repeteixo que no està enfadada amb mi. Una de les seves frases recurrents aquests dies és: «Tasha, no estic enfadada amb tu, saps?». Vull anar a l'edifici del Servei de Ciutadania i Immigració dels Estats Units, al centre de Manhattan, per veure si algú em pot donar un cop de mà. Som immigrants sense papers i aquesta nit ens deporten.

Avui tinc la meva darrera oportunitat d'intentar convèncer algú (o el destí) perquè m'ajudi a trobar una manera de quedar-me als Estats Units.

Que quedi clar: jo no crec en el destí. Però estic desesperada.

Daniel

RAONS (EN ORDRE ALEATORI) per les quals penso que en Charles Jae Won Bae, àlies Charlie, és un Imbècil:

Abans d'aquest fracàs èpic i espectacular (i increïblement satisfactori) a Harvard, sempre ha estat absolutament genial en tot: matemàtiques, llengua, biologia, química, història i esports. És de mala educació, ser un as en cada disciplina. El màxim permès hauria de ser de tres o quatre, i això ratllant els límits de la tolerància.

És tot un mascle, en el sentit que es comporta com un imbècil durant una gran part del temps. La major part del temps. Sempre.

És alt, amb uns pòmuls ben definits, ben esculpits i tots els adjectius amb què els pogués descriure qualsevol novel·la romàntica de la història. Les noies (totes les noies, no només les que cursen els estudis de Bíblia Coreana) diuen que té uns llavis per menjar-se'ls.

Tot això m'estaria la mar de bé (és a dir, que acceptaria la sobreabundància de qualitats i l'excés de virtuts concentrades en un únic ésser humà) si fos amable. Però no ho és. En Charles Jae Won Bae no és amable. És un cregut i, el pitjor de tot, és un abusananos. En definitiva, un imbècil. Un imbècil crònic.

No li caic bé, i fa anys que no li caic bé.

Natasha

DEIXO EL MÒBIL, ELS AURICULARS I LA MOTXILLA a la safata grisa abans de travessar el detector de metalls. La dona de seguretat (segons la seva xapa identificadora, es diu Irene) atura la safata a mig camí de la cinta transportadora, tal com ho ha fet cada dia.

Me la miro sense somriure.

Ella escruta la safata, gira el meu mòbil de cap per avall i es queda mirant la funda fixament, tal com ho ha fet cada dia. A la funda hi apareix la imatge de la portada de *Nevermind*, el disc dels Nirvana. Cada dia acarona amb els dits el nadó de la funda, i cada dia m'irrito quan ho fa. El cantant de Nirvana es deia Kurt Cobain. La seva veu, el dolor que transmet, la imperfecció audible, la manera amb què et fa sentir tot el que ell ha sentit en la cançó, la manera amb què la seva veu allarga la nota fins al punt que et penses que se li trencarà però al final no se li trenca... Tot això ha estat l'única raó que m'ha fet conservar el seny des que aquest malson va començar. La seva tristesa és molt més profunda que la meva.

La dona s'hi està entretenint massa, i no puc fer tard a la visita. Em plantejo dir-li alguna cosa, però no li vull fer pujar la mosca al nas. Segurament detesta la seva feina. No li vull

donar un motiu per retenir-me més estona aquí. Ella aixeca la vista per mirar-me un altre cop, però no mostra cap indici de reconeixement, malgrat que he vingut aquí cada dia d'aquesta setmana. Per a ella sóc una cara anònima més, una sol·licitant més, una persona més que vol reclamar alguna cosa als Estats Units.

Irene

Una història

LA NATASHA NO N'HA ENCERTAT NI UNA, amb la seva impressió sobre la Irene. A la Irene li encanta la seva feina. Més que encantar-li, la necessita. És pràcticament l'únic contacte que té amb altres persones. És l'única cosa que manté a ratlla la seva soledat absoluta i desesperada.

Cada interacció amb els sol·licitants li salva una mica la vida. D'entrada, amb prou feines es fixen en ella: deixen els seus objectes a la safata grisa i observen atentament com la màquina els engoleix. La majoria sospiten que la Irene s'embutxacarà monedes soltes, algun bolígraf, un joc de claus o el que sigui. Si tot es desenvolupés amb normalitat, el sol·licitant no es fixaria mai en la Irene, però ella s'encarrega personalment que s'hi fixi. És la seva única connexió amb el món.

Per tant, aborda cada safata amb una sola mà enguantada. S'ho fa durar prou perquè el sol·licitant se senti obligat a alçar la vista i creuar la mirada amb ella. Perquè vegi la persona que té al davant. La majoria murmuren un «Bon dia» a contracor, i la vida de la Irene s'omple una mica. D'altres li pregunten com està, i llavors se li omple una mica més.

La Irene no contesta mai. No en sap. En comptes d'això, torna a abaixar la vista cap a la safata i escruta cada objecte a

la recerca de pistes, a la recerca d'alguna informació per retenir a la memòria i analitzar més tard.

Més que res al món, desitjaria treure's els guants i tocar les claus, les carteres i les monedes soltes. Desitjaria fer lliscar les puntes dels dits per les superfícies, memoritzar-ne les textures i deixar que els objectes de la vida de l'altra gent es filtressin en la seva. D'altra banda, no pot permetre que se li acumuli gaire gent a la cua, o sigui que al cap d'una estona allibera la safata i el sol·licitant.

La nit anterior va ser especialment dura per a la Irene. La boca afamada de la soledat se la volia cruspir d'una sola queixalada. Aquest matí necessita contacte per salvar la vida. Aparta els ulls d'una safata que s'allunya i es fixa en la sol·licitant següent.

És la mateixa noia que ha vingut cada dia d'aquesta setmana. No pot tenir més de disset anys. Igual que la resta de gent, la noia no aixeca els ulls de la safata: se la mira fixament, com si no pogués suportar perdre de vista els auriculars fúcsia i el seu mòbil. La Irene posa la mà enguantada en un costat de la safata per evitar que la cinta transportadora l'allunyi de la seva vida.

La Irene s'estarrufa quan la noia alça els ulls. Sembla tan desesperada com se sent ella. La Irene està a punt de somriure-li. Dins la seva imaginació, li somriu.

«Benvinguda de nou, m'alegro de veure't», diu la Irene, però només mentalment.

A la realitat, ja torna a tenir la vista abaixada i examina la funda del mòbil de la noia. La imatge que hi apareix és la d'un nadó blanc molt gras, completament submergit en una aigua blava, claríssima. Té les extremitats esteses i sembla que estigui volant, més que no pas nedant. Té la boca i els ulls oberts. Davant seu, un bitllet de dòlar penja d'un ham.

La imatge és indecent, i cada vegada que la Irene la veu nota que agafa una alenada profunda, com si fos ella la que estigués submergida en aigua.

Vol trobar un motiu per confiscar-li el mòbil, però no n'hi ha cap.

Daniel

SÉ PERFECTAMENT QUIN VA SER L'INSTANT PRECÍS en què vaig deixar de caure-li bé a en Charlie. Era l'estiu en què jo vaig fer sis anys i ell en va fer vuit. Ell muntava la seva bicicleta nova de trinca (vermella, de deu marxés, fantàstica), amb els seus amics nous de trinca (blancs, de deu anys, fantàstics) i, malgrat que me n'havia anat deixant caure moltes pistes durant l'estiu, jo no havia acabat de captar que m'havia rebaixat a la categoria de Germà Petit Emprenyador.

Aquell dia, ell i els seus amics van marxar amb les bicicletes sense mi. Jo vaig intentar perseguir-los al llarg de molts carrers, cridant «Charlie!», convençut que simplement s'havia descuidat de convidar-me. Vaig pedalar tan de pressa que em vaig cansar (i els nens de sis anys no es cansen anant amb bicicleta, vull dir que Déu n'hi do).

Com és que no vaig llançar la tovallola? Era evident que ell sentia com el cridava.

Finalment es va aturar i va baixar de la bicicleta. La va deixar caure a terra, com si la pota de cabra no existís, i es va quedar allà, dret, esperant que jo els atrapés. Vaig veure que estava empipat. Amb el peu va alçar un grapat de sorra que va empolsinar la bici, per assegurar-se que tothom s'adonava del seu mal humor.

—*Hyung...* —vaig començar a dir. És el tractament amb què els germans petits s'adrecen als germans grans. Vaig saber que havia comès un error tan bon punt aquella paraula em va sortir per la boca. La cara se li va encendre: galtes, nas i fins a les puntes de les orelles... De dalt a baix. Pràcticament emetia llum pròpia. La seva mirada es va desviar cap a un costat, allà on els seus nous amics ens observaven com si fóssim protagonistes d'un programa de televisió.

—Com t'ha dit? —va preguntar el més baixet.

—És algun tipus de codi secret coreà? —va intervenir el més alt.

En Charlie els va ignorar a tots dos i se'm va encarar.

—Què hi fots, aquí?

Estava tan enfurismat que la veu se li va trencar una mica.

Jo no tenia resposta per a aquella pregunta, però ell tampoc no me l'estava demanant. L'únic que desitjava era clavar-me un cop de puny. Ho vaig veure en la manera amb què tancava i obria les mans. Vaig veure com intentava sospesar en quina mena de merder es ficaria si em pegava al bell mig del parc, davant d'uns nens que amb prou feines coneixia.

—Per què no et busques els teus propis amics i pares de seguir-me com un nen petit? —em va etzibar, en comptes de clavar-me el cop de puny.

Jo hauria preferit l'altra opció.

Tot seguit, va recollir la bici de terra i va agafar una alenada tan carregada de ràbia que vaig pensar que esclataria i que jo hauria d'anar a explicar a la mare que el seu primogènit perfecte acabava d'esclatar.

—Em dic Charles —va dir als altres nois, com desafiant-los a afegir res més—. Veniu o què?

No els va esperar, i tampoc no va mirar enrere per veure

si el seguien. Però tots el van seguir pel parc, i també durant la resta de l'estiu, i quan va començar l'institut, tal com molta altra gent el va acabar seguint tard o d'hora. D'alguna manera, jo vaig convertir el meu germà en un rei.

Mai més no li he tornat a dir «hyung».

Charles Jae Won Bae

Història futura

EN DANIEL L'HA ENCERTADA DE PLE, amb la seva descripció d'en Charles. És un imbècil de cap a peus. Hi ha gent que s'acaba imposant als seus defectes més arrelats, però aquest no és el cas d'en Charlie. Ell s'hi ha acomodat i els ha convertit en la pell que sempre el caracteritzarà.

Però abans que això, abans que es converteixi en polític i es casi amb una noia de casa bona, abans que es canviï el nom a Charles Bay, abans que traeixi la seva bona esposa i els seus votants a la primera de canvi, abans d'acumular una fortuna i tenir un èxit excessiu i un excés excessiu d'aconseguir tot el que se li encapritxi, farà una cosa bona i altruista per al seu germà. Serà la darrera cosa bona i altruista que farà mai.

Família

La història dels noms

QUAN LA MIN SOO ES VA ENAMORAR D'EN DAE HYUN, no s'esperava que aquell amor els duria de Corea del Sud als Estats Units. En Dae Hyun havia estat pobre tota la vida, però tenia un cosí als Estats Units que se n'havia sortit prou bé tot sol a Nova York i els havia promès que els donaria un cop de mà.

Per a la majoria d'immigrants, mudar-se a un nou país requereix un acte de fe. Encara que hakis sentit a parlar de la seguretat, les oportunitats i la prosperitat que aquella nació ofereix, la simple idea es pot comparar amb un salt al buit: t'allunyes de la teva llengua, de la teva gent i del teu país natal. De la teva història. I si el que es deia no era cert? I si no t'integres? I si no t'hi volen, al nou país?

Al final, només algunes d'aquestes coses són certes. Igual que tots els immigrants, la Min Soo i en Dae Hyun es van integrar en la mesura del possible, evitant la gent i els llocs on no eren benvinguts. El cosí d'en Dae Hyun els va acabar donant un cop de mà i ells van prosperar. La seva fe va quedar recompensada.

Uns quants anys més tard, quan la Min Soo es va assabentar que s'havia quedat embarassada, el primer que va pensar va ser quin nom posaria al seu nadó. Tenia el pressen-

timent que als Estats Units els noms no significaven res, a diferència de Corea. Al seu país natal, el cognom es posava al principi, per donar importància al llinatge, als orígens. Als Estats Units, en canvi, el nom de la família es posava al darrere de tot. En Dae Hyun li va dir que allò demostrava que els americans prioritzaven la individualitat a la família.

La Min Soo les va passar magres a l'hora de triar un nom de pila: el nom que els americans posen al davant. El seu fill havia de tenir un nom americà que resultés fàcil de pronunciar als seus professors? O bé s'havien de cenyir a la tradició i escollir dos caràcters coreans per formar un nom de dues síl·labes?

Els noms tenen poder. Actuen com una marca identificadora i també com una mena de mapa, ja que et situen en una època i en una geografia concretes. I encara més que això, poden arribar a ser una brúixola. Al final, la Min Soo va prendre una decisió: va donar al seu fill un nom americà seguit d'un nom coreà de dos caràcters seguit del cognom coreà. Li va posar Charles Jae Won Bae. Al segon fill li va posar Daniel Jae Ho Bae.

Finalment, s'havia quedat amb totes dues opcions. Coreà i americà. Americà i coreà.

Així, els nens sabrien d'on venien.

Així, sabrien on anaven.

Natasha

HE FET TARD. ENTRO A LA SALA D'ESPERA i m'encamino directament cap a la recepcionista. Ella em mira brandant el cap, com si ja veiés a venir el que li vull demanar. Tothom que treballa aquí es veu a venir el que els volem demanar, i no els importa un rave si per a nosaltres tot és nou.

—Hauràs de trucar al telèfon principal del Servei de Ciutadania i Immigració i demanar hora una altra vegada.

—No tinc temps per a això —li dic.

Li parlo de la dona del detector de metalls, la Irene, i del seu comportament estrany. Faig servir un to moderat i raonable. Ella arronsa les espatlles i abaixa la vista. He perdut el torn. Qualsevol altre dia, hauria estat obedient.

—Sisplau, truqui a la Karen Whitney. Em va dir que tornés.

—Tenies visita a les vuit del matí. Són les vuit i cinc. Ara està reunida amb una altra persona.

—Sisplau, no ha estat culpa meva que hagi arribat tard. La Karen em va dir...

L'expressió de la recepcionista s'endureix. Li digui el que li digui, no baixarà del burro.

—La senyora Whitney ja està atenent un altre sol·licitant —repeteix, articulant les paraules com si l'anglès no fos la meva llengua natal.

—Truqui-li —li exigeixo. Estic parlant molt fort i semblo histèrica. La resta de sol·licitants, fins i tot els que no parlen anglès, em miren fixament. La desesperació s'entén en tots els idiomes.

La recepcionista fa un gest amb el cap al guarda de seguretat que hi ha al costat de l'entrada. Abans no em pugui atrapar, la porta que condueix a les sales de reunions s'obre. Un home molt alt i prim de pell morena em fa un senyal. Mira la recepcionista i assenteix amb el cap.

—Tranquil·la, Mary. Ja l'atenc jo.

Travesso la porta d'una revolada, abans que l'home canviï de parer. Sense mirar-me, em dóna l'esquena i comença a recórrer un laberint de passadissos. Jo el segueixo en silenci fins que s'atura davant del despatx de la Karen Whitney.

—Espera't aquí —em diu.

Desapareix uns breus instants darrere la porta, però quan en torna a sortir veig que duu un portafolis vermell: el meu expedient.

Avancem per un altre passadís fins que, finalment, arribem al seu despatx.

—Em dic Lester Barnes —diu—. Seu, sisplau.

—He estat...

Ell alça una mà per fer-me callar.

—Tot el que em cal saber consta en aquest expedient —diu. Llavors pinça amb dos dits el cantell del portafolis i el branda cap a mi—. Fes-me un favor i estigues callada mentre me'l llegeixo.

El seu escriptori està tan net i polit que salta a la vista que n'està molt orgullós. Té un joc d'accessoris d'oficina a conjunt, tot platejat: un pot per a bolígrafs, una safata per a la correspondència pendent i una altra per a la que s'ha d'enviar, i fins i tot un targeter amb les inicials «LRB» gravades.

Qui fa servir targetes de presentació, avui dia? Allargo la mà, n'agafo una i me la fico a la butxaca.

L'armari alt de darrere seu forma tot un paisatge de piles de portafolis amb codis de colors. Cada arxiu conté la vida d'una persona. Els colors dels portafolis tenen el significat obvi que em penso? El meu és del color Vermell Denegació. Al cap d'una estona, l'home aixeca la vista cap a mi.

—Per què has vingut?

—La Karen... La senyora Whitney... em va dir que tornés. Ha estat molt amable amb mi. Em va dir que potser s'hi podria fer alguna cosa.

—La Karen és nova —diu, com si amb això m'estigués justificant alguna cosa. Jo no l'entenc—. La darrera al·legació de la teva família va ser rebutjada. La deportació continua en peu, senyoreta Kingsley. Tu i la teva família haureu de marxar avui a les deu de la nit.

Tanca l'arxiu i m'acosta una capsa de mocadors de paper, com si ja presagiés que li muntaré un numeret. Però jo no sóc una ploramiques.

No vaig plorar quan el meu pare ens va parlar per primer cop de les ordres de deportació, ni quan ens van declinar les anteriors al·legacions.

No vaig plorar l'hivern passat, quan em vaig assabentar que el meu exnòvio, en Rob, m'estava fent el salt.

No vaig plorar ni tan sols ahir, quan la Bev i jo ens vam acomiadar oficialment. Totes dues sabíem des de feia mesos que el moment arribaria. No vaig plorar, però tot i així... no va ser fàcil. Ella hauria volgut acompanyar-me avui aquí, però és a Califòrnia amb la seva família, visitant la Universitat de Berkeley i un parell d'universitats estatals més.

—Potser encara seràs aquí quan torni —va insistir, després de la dissetena abraçada—. Potser tot anirà bé.

La Bev sempre ha estat una optimista empedreïda, fins i tot quan les possibilitats d'èxit són ínfimes. És la mena de noia que compra números de loteria. Jo sóc la mena de noia que es burla de la gent que compra números de loteria.

Com anava dient, no penso posar-me a plorar ara. M'ai-xeco, arreplego les meves coses i em dirigeixo cap a la porta. He de fer un gran esforç per continuar sent una persona que no plora. Dins el cap, sento la veu de la mare: «No et deixis endur per l'orgull, Tasha».

Em giro.

—Realment no hi ha res que vostè pugui fer per ajudar-me? Realment hauré de marxar? —pregunto. Estic parlant amb una veu tan baixa que amb prou feines em sento a mi mateixa.

Amb tot, el senyor Barnes no té cap dificultat per entendre'm: escoltar veus baixes i tristes és part de la seva feina.

Fa repicar els dits damunt de l'expedient tancat.

—El teu pare va conduir sota els efectes de l'alcohol...

—És el seu problema. Per què he de pagar el seu error, jo?

El meu pare. La seva nit de glòria el va portar a conduir sota els efectes de l'alcohol, cosa que va provocar que ens descobrissin, cosa que va provocar que jo estigui a punt de perdre l'únic lloc que considero casa meva.

—Sigui com sigui, viviu en situació irregular —respon, tot i que la seva veu no és tan severa com abans.

Assenteixo amb el cap però no dic res, perquè ara sí que estic a punt de plorar. Em poso els auriculars i em torno a dirigir cap a la porta.

—He estat al teu país. He estat a Jamaica —diu, somrient en recordar el seu viatge—. Ho vaig passar de meravella. Per dir que tot va bé, diuen «irie». No tindreu cap problema, allà.

Els psiquiatres recomanen que no t'empassis els sentiments perquè tard o d'hora acabaran esclatant. No s'equivoquen. Jo he passat mesos enrabiada. Tinc la sensació que he estat enrabiada des del principi dels temps. Enrabiada amb el meu pare. Enrabiada amb en Rob, que tot just la setmana passada em va dir que hauríem de poder ser amics «malgrat tot», és a dir, malgrat que m'hagués posat les banyes.

Ni tan sols la Bev s'ha lliurat de la meva ràbia. Durant tota la tardor ha anat de bòlit intentant entrar a una universitat propera a la que vol entrar el seu nòvio, en Derrick. Cada dos per tres comprova el temps que es trigaria a anar d'un lloc a l'altre. «Les relacions a distància funcionen?», pregunta de tant en tant. La darrera vegada, li vaig dir que potser no hauria d'hipotecar tot el seu futur basant-se en el que faci el seu actual nòvio d'institut. No s'ho va prendre bé. La Bev creu que estaran junts per sempre. Que encara estaran sortint quan es graduïn a l'institut. Que potser fins i tot sobreviuran a l'estiu. Per compensar el meu estirabot, li vaig haver de fer els deures de física durant diverses setmanes.

I ara un home que no deu haver passat ni una setmana a Jamaica m'està dient que tot anirà *irie*.

Em trec els auriculars.

—Quines ciutats va visitar? —li pregunto.

—Negril —respon—. Un lloc molt bonic.

—Va sortir del recinte de l'hotel?

—Jo ho volia, però la meva...

—La seva dona l'hi va impedir perquè tenia por, oi? La guia de viatges deia que era millor quedar-se dins del complex.

Em torno a asseure. Ell repenja la barbata al revers de les mans enllaçades. Per primer cop des que ha començat la conversa, no és ell qui té la paella pel mànec.

—La seva dona estava preocupada per la seguretat? —pregunto, fent un senyal de cometes a l'aire amb aquella darrera paraula, com si la seguretat no hagués de ser un motiu de preocupació—. O és que potser no volia esguerrar les seves vacances veient la pobresa dels habitants del país? —La ràbia que he estat contenint m'ascendeix per la panxa i continua per la gola—. Van escoltar música de Bob Marley, un cambrer els va aconseguir una mica de maria, algú els va explicar què vol dir «*irie*» i ja van pensar que coneixien una mica Jamaica. Van veure un bar tiki, una platja i la seva habitació d'hotel. Això no és un país. És un complex turístic.

Ell aixeca les mans com si s'estigués defensant, com si intentés empènyer aquelles paraules cap a mi.

Sí, m'estic comportant com una mal educada.

I no, no m'importa.

—No em digui que no tindrem cap problema, allà. Jo no conec aquell lloc. He viscut aquí des dels vuit anys. No conec ningú, a Jamaica. No tinc l'accent d'allà. No conec els meus parents d'allà; com a mínim, no de la manera que se suposa que la gent coneix els seus parents. Estic cursant l'últim any d'institut. Què me'n diu, de la festa de final de curs, de la graduació i dels meus amics?

Vull que em preocupin les mateixes bajanades que preocupen els meus companys. Fins i tot he començat a emplenar la meva sol·licitud d'accés a la Universitat de Brooklyn. La meva mare va estalviar durant dos anys per viatjar a l'estat de Florida i comprar-me una «bona» targeta de la Seguretat Social. Una «bona» targeta té un número robat imprès a la superfície, en comptes d'un número fals. L'home que l'hi va vendre va dir que les més barates, les dels números falsos, no servien per a les revisions d'antecedents ni les sol·licituds d'entrada a les universitats. Ara que tinc la targeta, puc de-

manar una subvenció. Si, a més a més, aconseguís una beca, fins i tot em podria permetre matricular-me a la Universitat de Binghamton o en alguna altra universitat de dins de l'estat de Nova York.

—I què me'n diu, de la universitat? —li pregunto, ja plorant. Les llàgrimes em brollen a raig. Han esperat molt de temps per sortir.

El senyor Barnes m'acosta encara més la capsa de mocadors de paper. N'agafo sis o set, m'hi moco i n'agafo sis o set més. Torno a arreplegar les meves coses.

—Té idea del que és no encaixar enlloc? —pregunto, de nou massa baixet perquè em pugui sentir. De nou, però, ell em sent.

Ja sóc davant la porta, amb la mà al pom, quan em diu:
—Senyoreta Kingsley, esperi.